

Sygn. akt IV U 1765/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR del. Jacek Liszka

Protokolant: st. sekr. sądowy Małgorzata Houda

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2014 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania K. A.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 28 października 2013 roku nr (...)

w sprawie K. A.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o emeryturę

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu się K. A. emeryturę począwszy od dnia 23 września 2013 roku.

Sygn. akt IV U 1765/13

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

dnia 16 stycznia 2014 roku

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. decyzją z dnia 28 października 2013 roku odmówił K. A. prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, iż odwołujący nie spełnia warunków, od których zależy prawo do emerytury, gdyż nie wykazał wymaganych co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych, co nie daje podstaw do przyznania świadczenia emerytalnego na podstawie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 roku Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł K. A. domagając się jej zmiany poprzez przyznanie prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, podnosząc iż spełnia wszystkie ustawowe przesłanki do przyznania przedmiotowego świadczenia, gdyż posiada 15 lat pracy w szczególnych warunkach i wnioskując o przesłuchanie wskazanych w odwołaniu świadków.

W odpowiedzi na odwołanie organ emerytalny domagał się jego oddalenia, powołując argumentację z zaskarżonej decyzji i podnosząc, że za okresy, których uwzględnienia jak pracy w warunkach szczególnych domagał się ubezpieczony brak jest świadectw wykonywania pracy w takich warunkach.

Bezsporne między stronami było:

K. A. urodzony dnia (...) w dniu 2.04.2013 r. ukończył 60 lat. Posiada na dzień 1.01.1999 r. łączny staż zatrudnienia wynoszący 25 lat.

Sąd Okręgowy ustalił nadto następujący stan faktyczny sprawy:

Ubezpieczony w okresie od 26.01.1976 r. do 5.02.1977 r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w R. Oddział w T. na stanowisku kierowcy. Przedsiębiorstwo to zajmowało się rozwożeniem towarów. Ubezpieczony cały czas i w pełnym wymiarze czasu pracy jeździł samochodem ciężarowym o ładowności powyżej 3,5 tony - S. z plandeką, rozwożąc towary spożywcze po sklepach. Innych prac nie wykonywał, nie jeździł także samochodami osobowymi. Otrzymywał wówczas dodatek do wynagrodzenia za nośność pojazdu.

Dowód:

- akta ZUS,
- zeznania odwołującego się – k. 13-14.

W okresie od 8.02.1977 do 15.06.1992 r. odwołujący był zatrudniony w Kombinacie Budownictwa (...) – Zakładzie (...) w T. również na stanowisku kierowcy. Zakład ten zajmował się budową ujęć wód, sieci kanalizacyjnych i wodociągowych oraz budową dróg. Ubezpieczony jeździł wówczas także samochodem ciężarowym o ładowności powyżej 3,5 tony – S. z wywrotką (nie jeździł samochodami osobowymi) i woził ziemię, żwir, beton, piaski wraz z innymi materiałami budowlanymi. Pracował tak stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, nie wykonując przy tym innych prac.

Dowód:

- akta ZUS,
- akta osobowe odwołującego się,
- zeznania świadków K. G. i R. M. – k. 13v,
- zeznania odwołującego się – k. 13-14.

Przedmiotowy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zalegające w aktach organu emerytalnego i aktach osobowych odwołującego, jak również w oparciu o zeznania odwołującego się oraz świadków.

Dokumenty dające podstawę dla poczynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd uznał za autentyczne i wiarygodne. Poza tym treść i forma tych dokumentów nie budziły zastrzeżeń i wątpliwości uczestników postępowania, nie ujawniły się też takie okoliczności, które należałoby brać pod uwagę z urzędu, a które podważałyby wiarygodność tej kategorii dowodów i godziły w ich moc dowodową od strony materialnej czy formalnej. Dokumenty urzędowe stanowiły zatem dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 k.p.c.), a dokumenty prywatne, że osoba która je podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (art. 245 kpc).

Wiarygodne w ocenie Sądu były także zeznania odwołującego się i świadków. Korespondowały one z materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie. Depozycje te nie zawierały żadnych wewnętrznych sprzeczności, były logiczne i spójne. Razem wzięte dały pełny i jasny obraz badanej rzeczywistości.

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem postępowania było ustalenie czy K. A. przysługuje prawo do emerytury w niższym wieku z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

Z powyższych względów zwrócić uwagę należy na regulację zawartą w art. 184 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS (Dz.U. z 2009 roku Nr 153 poz.1227 ze zm.) zgodnie, z którą ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, tj. 60 lat życia dla mężczyzny, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (czyli w dniu 1.01.1999 r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27, tj. 25 lat dla mężczyzny.

Z kolei według art. 32 wyżej powołanej ustawy ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącymi pracownikami (o których mowa w ust 2-3 tegoż artykułu), zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 – tj. 65 lat w przypadku mężczyzn. Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa powyżej, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych. Przepis art. 32 ust. 4 powołanej ustawy stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Za owe przepisy dotychczasowe wymienione zarówno w art. 32 ust. 2 jak i w art. 184 ust. 1 pkt 1 ustawy należy uważać przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.) wydanego na podstawie upoważnienia zawartego w art. 55 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. 1982 r. Nr 40 poz. 267 ze zm.).

Zgodnie z uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego Izby Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 13 lutego 2002 roku (sygn. akt III CZP 30/2001, opubl. OSNAPiUS 2002/10 poz. 243) zawarte w art. 32 ust. 4 ustawy odesłanie do przepisów dotychczasowych, sankcjonujących obowiązywanie rozporządzenia, można odnosić tylko do tych przepisów rozporządzenia, które regulują materię określoną w przepisie ustawy, a więc wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk, oraz warunki, na jakich osobom wykonującym te prace przysługuje prawo do emerytury. Zachowały zatem moc przepisy § 4-8a określające wiek emerytalny i okres wykonywania pracy w szczególnych warunkach pracowników wykonujących prace wyszczególnione w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia, przepisy § 9-15 określające wiek emerytalny i warunki przechodzenia na emeryturę osób zatrudnionych w szczególnym charakterze, a ponadto przepis § 3 określający ogólny wymagany okres zatrudnienia oraz przepis § 2 ust. 1 stanowiący, że okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Zgodnie zatem z § 4 rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn i ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Mając powyższe na uwadze stwierdzić należy, iż odwołujący spełnia wszystkie przesłanki nabycia prawa do emerytury. Otóż ukończył 60 lat, posiada wymagany okres ogólnego stażu pracy, bo wynoszący 25 lat, jak również legitymuje się okresem pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze na stanowisku objętym wykazem A cytowanego rozporządzenia wynoszącym co najmniej 15 lat pracy.

Należy w tym miejscu zauważyć, iż zgodnie z art. 473 k.p.c. w postępowaniu przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się żadnych ograniczeń dowodowych. To sprawia, że fakt zatrudnienia, bądź jego brak w warunkach szczególnych może być dowodzony za pomocą każdego środka dowodowego, w tym z zeznań strony.

Przeprowadzone w niniejszej sprawie dowody między innymi z zeznań świadków i odwołującego oraz akt osobowych w sposób jednoznaczny potwierdziły, że ubezpieczony w badanych powyżej okresach zatrudnienia – to jest od 26.01.1976 r. do 5.02.1977 r. w Przedsiębiorstwie (...) w R. Oddział w T. oraz od 8.02.1977 do 15.06.1992 r. w Kombinacie Budownictwa (...) – Zakładzie (...) w T. wykonywał pracę w warunkach szczególnych. Pracował wówczas stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako kierowca samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, czyli wykonywał pracę wymienioną w Wykazie A Dziale VIII, pkt 2 stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Tym samym, biorąc pod uwagę powyższe okresy ubezpieczony spełnia wymagany warunek co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Mając powyższe na uwadze, działając na mocy wskazanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd zmienił zaskarżoną decyzję przyznając odwołującemu emeryturę od dnia 23.09.2013 r., tj. od dnia złożenia wniosku.

SSR (del.) Jacek Liszka

(...)

- (...)
- (...)
- (...)